



JUDECĂTORIA ORHEI

Dosarul nr. 1-94/2026
Nr. PIGD 1-26039139-38-1-27032026
Cauza penală nr. 2026970040

SENTINȚĂ În numele Legii

08 octombrie 2026

Judecătoria Orhei, sediul Central
Instanța de judecată, în componența:

Președintelui ședinței, judecător

Mihail

Josanu

Grefierilor

Irina Buhaniuc și Ivan

Spînu

cu participarea:

Acuzatorului de stat, procurorul

Alexandru

Morgun

Apărătorului inculpatei, avocatul

Vitalie

Lazari

Inculpatei

Adriana

Levința

examinând în ședința de judecată publică, în limba română, conform prevederilor art. 364¹ din Codul de procedură penală, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, cauza penală de învinuire a lui:

Levința Adriana*****, născută la *****0 IDNP *****, cetățeană a Republicii Moldova, originară și domiciliată în r-***** sat. *****, studii medii, nesupusă militar, celibatară, neangajată în câmpul muncii, un copil minor la întreținere, fără grade de dizabilitate, fără titluri speciale, grade de calificare și distincții de stat, nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru, anterior nejuducată,

în comiterea infracțiunii prevăzută de art. 325 alin. (1) din Codul penal.

Procedura de citare legală a fost respectată.

Date cu referire la examinarea cauzei în prima instanță: 27 martie 2026 – 08 octombrie 2026.

Cu referire la materialele cauzei penale și a probelor administrate,

c o n s t a t ă :

Fapta prejudiciabilă constatată.

1. **Levința Adriana**, la data de 07 decembrie 2025, aproximativ la ora 02:47, se afla la domiciliul său din sat. *****, r-l Orhei, unde, în rezultatul unui conflict cu fratele său Levința Gheorghe legat de violență în familie, a solicitat intervenția poliției. În vederea soluționării conflictului și luării măsurilor de rigoare, la fața locului s-au prezentat polițiștii Parfeni Ion și Talmaci Oleg cu autoturismul de serviciu de model „Dacia Duster” cu numărul de înmatriculare MAI 9700. În continuare, Levința Adriana acționând cu intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil ale acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și dorind în mod conștient survenirea acestor urmări, cunoscând despre caracterul ilegal al acțiunilor sale, urmărind scopul corupției angajatului de poliție Parfeni Ion, care avea calitatea de persoană publică în virtutea prevederilor art.123 alin.(2) din Codul penal, de a nu-și îndeplini obligațiunile în exercitarea funcției și contrar acesteia, pentru a nu documenta cazul de violență în familie, a oferit și dat, personal, mijloace financiare în sumă de 400 lei, pe care i-a plasat lângă frâna de mină a automobilului și a ieșit din automobil.

2. De către organul de urmărire penală, acțiunile lui **Levința Adriana** au fost încadrate conform semnelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal – *corupere activă, adică promisiunea și oferirea, personal, unei persoane publice de bunuri ce nu i se cuvin, pentru aceasta, pentru a nu-și îndeplini obligațiunile în exercitarea funcției sale.*

Privind procedura.

3. În ședința de judecată din 19 august 2026, la etapa ședinței preliminare și până la începerea cercetării judecătorești, inculpata **Levința Adriana** a înaintat personal, prin înscris autentic o cerere olografă, confirmată de apărătorul acestuia, prin care a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, conform prevederilor art. 364¹ din Codul de procedură penală, indicând că vina o recunoaște integral și nu solicită administrarea de probe noi.

4. Subsecvent, inculpata a confirmat veridicitatea cererii întocmite și a susținut admiterea acesteia, reiterând că recunoaște vina integral în comiterea infracțiunii. Apărătorul care acționează în interesele inculpatei, Lazari Vitalie în ședința de judecată a confirmat autenticitatea cererii întocmite și a susținut admiterea acesteia, iar acuzatorul de stat nu a obiectat în privința admiterii cererii. Așadar, ținând cont de semnătura autentică a inculpatei **Levința Adriana** din cererea întocmită de ultimul personal, prin care recunoaște faptele incriminate, inclusiv cuprinde o manifestare de voință suficient de clară și totodată ultimul a solicitat ca judecarea să se facă în baza probelor administrate în cursul urmăririi penale, precum și nu pretinde la administrarea unor probe noi, reiterând toate aceste argumente și în ședința de judecată, instanța de judecată a admis prin încheiere inclusă în procesul-verbal al ședinței de judecată din aceeași dată cererea inculpatei cu privire la judecarea cauzei în ordinea prevăzută de art. 364¹ din Codul de procedură penală, adică în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale și a procedat la audierea acestuia conform regulilor de audiere a martorului.

5. Totodată, instanța de judecată ține să menționeze că potrivit prevederilor art. 325 alin. (1) din Codul de procedură penală *„judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu”*. Or, norma articolului 325 alin. (1) din Codul de procedură penală, fiind guvernată de principiul contradictorialității dintre părți, impune un rol pasiv al instanței în disputa dintre părți. Astfel, reieșind din rațiunea normei indicate supra, cât și de faptul că acuzatorul de stat nu a obiectat asupra cererii înaintate, dar și din faptul că, instanța nu poate din oficiu, să agraveze situația

persoanei decât în limitele învinuirii redată în rechizitoriu, admiterea cererii inculpatei de examinare în procedură simplificată este inechivocă și necondiționată.

Declarațiile inculpatei în ședința de judecată.

6. Inculpata **Levința Adriana**, în ședința de judecată, prin expunere factologică, ce nu contravine învinuirii formulate în rechizitoriu, după depunerea jurământului în ordinea art. 108 din Codul de procedură penală, cu referire la circumstanțele de fapt incriminate a relatat că recunoaște vina integral, la fel cum este indicat în rechizitoriu, învederând în acest sens că, locuiește împreună cu fratele său, Levința Gheorghe, în casa părintească situată în sat. *****, r. Orhei. La data de 07 decembrie 2025, în intervalul de timp 01:00-02.00, în timp ce se afla la domiciliul situat în sat. *****, r. Orhei, între ea și fratele său Gheorghe s-a iscat un conflict din cauza unei prietene de a fratelui său. În cadrul acestui conflict fratele a aplicat forța fizică față de ea, fapt care a determinat-o să solicite intervenția echipajului 112. La fața locului s-a prezentat un echipaj de poliție care a început documentarea cazului de violență în familie și, din cauza comportamentului agresiv, l-a urcat pe fratele său în automobilul de serviciu. Astfel, s-a speriat că fratele său va fi luat și reținut, motiv pentru care le-a comunicat polițiștilor propunerea de a se înțelege cumva pentru a nu fi documentat cazul, plasând suma de 400 de lei în automobil, lângă frâna de mână. Deși a fost preîntâmpinată de către polițiști să nu ofere mită, nu a cunoscut până la acel moment că nu este permisă oferirea de mită, aflându-se într-o stare de stres și neluând în seamă avertismentul comunicat. Ulterior, la fața locului a venit un alt echipaj de poliție care a documentat prezenta cauză penală. Se căiește sincer și regretă profund fapta comisă.

Cu privire la mijloacele de probă acumulate la faza de urmărire penală și administrate în instanța de judecată.

7. Instanța statuează că chiar dacă inculpata **Levința Adriana** își recunoaște vina în comiterea infracțiunii imputate, de către organul de urmărire penală au fost acumulate suficiente probe pertinente și concludente cu privire la caracterul infracțional al faptelor comise, cât și a vinovăției acestuia în comiterea infracțiunii, după cum rezultă din următoarele mijloace de probă acumulate la faza urmăririi penale și acceptate de inculpat și cercetate în ședință de judecată:

- *declarațiile martorului Parfeni Ion*, care fiind audiat în faza de urmărire penală a declarat că, la data de 07 decembrie 2025, conform planului de activitate a fost implicat împreună cu colegul său, Talmaci Oleg, cu automobilul de serviciu de model „Dacia Duster”, cu numărul de înmatriculare MAI 9700. În jurul orelor 02:47, a primit o solicitare 112, pentru a se deplasa în sat. *****, r-***** pentru a documenta un caz de violență în familie. Levința Adriana a făcut solicitarea precum că a fost agresată fizic de fratele ei, Levința Gheorghe. Cu colegul său, Talmaci Oleg s-au deplasat în sat. *****, r-nul. Orhei. Ajunși la fața locului, la poarta gospodăriei s-au întâlnit cu Levința Gheorghe împreună cu sora sa, Levința Adriana. Ambii polițiști au coborât din automobile și Talmaci Oleg s-a apropiat de Levința Gheorghe, iar Parfeni Ion a început a discuta cu Levința Adriana. În timpul discuției, Levința Adriana, îi zicea că nu mai trebuie nimic și că le oferă pentru un ceai, la ce Parfeni Ion i-a zis că este interzis, apoi a intrat în automobil și a început a documenta cazul. În timp ce încercau să perfecteze actele, Levința Adriana s-a apropiat de Parfeni Ion lângă portiera șoferului. Atunci Parfeni Ion era pe scaunul pasagerului, iar Levința Adriana din partea șoferului avea în mâini niște mijloace bănești pe care i le întindea zicându-i să le iau. Polițistul a refuzat și i-a zis că pentru oferirea mijloacelor bănești unui angajat de poliție se pedepsește penal, la care, Levința Adriana zicea că cunoaște, însă mai departe continua să întindă banii. Parfeni Ion i-a zis să îi ia și Levința Adriana i-a plasat lângă frâna de mână și a ieșit din automobil, închizând ușa. Toate acestea Parfeni Ion le-a înregistrat cu telefonul personal. După aceasta a coborât din automobil și a făcut solicitare la

112, declarând cele întâmplate. La fața locului a venit grupa operativă și atunci a aflat că Levița Adriana i-a oferit 400 lei, două bancnote cu nominalul de 200 lei. Atunci camerele de corp nu funcționau, acumulatorul fiind descărcat. Cazul de violență în familie nu a fost documentat, deoarece apelanta aflând despre răspunderea pentru darea de mită, a refuzat de a mai discuta cu polițiștii și a zis că nu are pretenții față de nimeni (f.d. 12-13). *Declarații similare a dat și Talmaci Oleg* (f.d. 10-11);

- *procesul-verbal de cercetare la fața locului, cu planșă ilustrativă din 7 decembrie 2025*, potrivit căruia fiind cercetat automobilul de model „Dacia Duster”, cu numărul de înmatriculare MAI 9700, au fost depistate 2 bancnote cu nominalul de 200 lei cu seriile și numerele G 0232 295806, G 0139 883097, care au fost ridicate și sigilate într-un plic de hârtie de culoare albă (f.d. 6-9);

- *procesul-verbal de cercetare din 8 decembrie 2025*, prin care a fost examinat purtătorul optic de informații pe care se conțin fișiere audio-video din momentul documentării Adrianei Levița. Din analiza înregistrărilor video și a dialogurilor purtate între Levița Adriana și Parfeni Ion rezultă că inițiativa de a corupe angajații poliției îi aparține Adrianei Levița, la explicațiile angajatului poliției despre faptul că coruperea angajaților poliției se pedepsește penal, aceasta a insistat că banii pe care i-a propus să fie primiți, urmărind evitarea aplicării sancțiunii fratelui acesteia. Formulările utilizate și insistența manifestată, coroborate cu contextul prezentării unei sume de bani, conturează existența unei intenții de a determina funcționarul public să nu își îndeplinească atribuțiile de serviciu conform legii, aspect ce prezintă elemente specifice infracțiunii de dare de mită (f.d. 18-20);

- *raportul de constatare tehnico-științifică nr. CNA_AA 001058 din 17 februarie 2026*, potrivit căruia s-a stabilit 2 bancnote cu nominalul 200 MDL cu seriile și numerele G 0232 295806, G 0139 883097 ridicate prin procesul-verbal de cercetare la fața locului din 7 decembrie 2025, de către ofițerul de urmărire penală al SUP a IP Orhei, Corina Munteanu, din automobilul de model „Dacia Duster”, cu numărul de înmatriculare MAI 9700, corespund după calitatea și metoda imprimării imaginilor și executării elementelor principale, bancnotelor autentice (f.d. 27-33).

Corpuri delictive:

- două bancnote cu nominalul de 200 lei cu seria G 0232 și numărul 295806; seria G 0139 și numărul 883097, care au fost transmise spre păstrare la Serviciul Fiscal de Stat (f.d. 34-35).

Aprecieria instanței de judecată.

8. În conformitate cu art. 8 Cod procedură penală, precum și cu cele ale art. 21 din Constituția Republicii Moldova, orice cetățean beneficiază de prezumția de nevinovăție, deschiderea unei proceduri judiciare penale - prin începerea urmăririi penale - nefiind posibilă decât în condițiile prevăzute de lege.

9. La adoptarea unei hotărâri de condamnare, până la rămânerea definitivă, inculpata are statutul de persoană nevinovată, la pronunțarea unei decizii judecătorești de condamnare, prezumția de nevinovăție este răsturnată cu efecte *erga omnes*, iar soluția magistraților trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăție, iar în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunțe o soluție de achitare.

10. Potrivit prevederilor art. 384 Cod de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatei prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentința se adoptă în numele legii. Sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată.

11. Subsecvent se remarcă faptul că, potrivit conținutului art. 389 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată și nu poate fi bazată pe presupuneri.

12. Instanța de judecată reține că, sentința de condamnare nu poate fi întemeiată pe presupuneri. Sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost lichidate și apreciate corespunzător. Toate îndoielile care nu pot fi înlăturate vor fi interpretate în favoarea inculpatei. Astfel, instanța de judecată este obligată prin prisma prevederilor art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală, să adopte o sentință legală, întemeiată și motivată, bazându-se pe principiile generale ale efectuării justiției.

13. Instanța de judecată constată dincolo de orice dubiu că, în privința inculpatei **Levința Adriana**, a fost pornită urmărirea penală și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare. La fel, prin prisma art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, inculpatei i-a fost adus la cunoștință atât natura și cauza acuzației, cât și probele pe care se fundamentează acuzația, precum și calificarea juridică care a fost dată faptelor săvârșite de acesta într-o manieră detaliată prin rechizitoriul întocmit.

14. În același timp, se impune a preciza că, potrivit prevederilor art. 6 CEDO, dreptul la un proces echitabil la care se atribuie și faptul că hotărârea pronunțată într-o cauză urmează a fi motivată. Sub acest aspect în cauzele Hiro Balani contra Spaniei, Vandehurk contra Olandei, Ruiz Torija contra Spaniei și Boldea contra României din 2007, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art.6 paragraf 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze hotărârile. Amploarea acestei obligații poate varia însă în funcție de natura hotărârii. Trebuie avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpata le-a formulat în fața instanței, precum și diferențele existente în fiecare stat contractant cu privire la dispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie.

15. De asemenea, CtEDO a arătat că obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate (cauza Tatishvili contra Rusiei din 2007). La fel, art. 6 al Convenției implică în special în sarcina instanței obligația de a examina *efectiv mijloacele, argumentele și ofertele de probă* ale părților (cauza Perez împotriva Franței și cauza Van de Hurk împotriva Olandei).

16. În acest context, prin prisma alin. (4) art. 100 din Codul de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală au fost verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiind analizate probele administrate, coroborarea lor cu alte probe, necesitatea administrării de noi probe și verificarea sursei de proveniență a acestora.

17. La caz, instanța susține că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a menționat că, deși articolul 6 § 1 din Convenție garantează dreptul la un proces echitabil, acesta nu stabilește reguli privind admisibilitatea probelor, problemă care trebuie să fie reglementată în primul rând de dreptul național, or atunci când Curtea Europeană verifică încălcări ale procedurii de administrare a probelor, ea constată modul în care această încălcare afectează caracterul echitabil al întregii proceduri.

18. Pe plan național, articolul 95 alin. (1) din Codul de procedură penală prevede că sunt admisibile probele pertinente, concludente și utile administrate în conformitate cu prevederile Codului, iar articolul 95 alin. (2) stabilește că problema admisibilității probelor o decide organul de urmărire penală, din oficiu sau la cererea părților, ori, după caz, instanța de judecată, important fiind *accesul în egală măsură a tuturor părților la cercetarea probei*.

19. Astfel, instanța a constatat din materialele cauzei că partea apărării a avut accesul în egală măsură la cercetarea tuturor probelor enunțate în rechizitoriu inclusiv să le conteste, în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (4) din Codul de procedură penală, adoptând o poziție clară, prin care au renunțat expres la anumite garanții procesuale, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată.

20. Prin urmare, fiind cercetate în cumul probele administrate în cadrul urmăririi penale, se constată că acestea sunt pertinente și concludente, precum și coroborează între ele, nefiind stabilite anumite contradicții esențiale și semnificative între probele cu martori și cele materiale, iar în ansamblu confirmă circumstanțele expuse în învinuirea adusă inculpatei.

21. În alt context, la adoptarea sentinței, potrivit prevederilor art. 385 alin. (1), pct. 1)-4) din Codul de procedură penală, instanța de judecată trebuie să soluționeze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: 1) dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat; 3) dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.

22. Astfel, conform ordonanței de punere sub învinuire și a rechizitoriului, acțiunile lui **Levința Adriana** au fost încadrate juridic în baza art. 325 alin. (1) din Codul penal care la rândul său stabilește răspunderea penală pentru coruperea activă adică, promisiunea, oferirea și darea unei persoane publice bunuri ce nu i se cuvin, pentru aceasta, pentru a face să nu îndeplinească acțiuni în exercitarea funcției sale „se pedepsește cu amendă în mărime de la 500 la 1500 de unități convenționale”.

23. Subsecvent, în conformitate cu prevederile art. 14 alin. (1) din Codul penal, infracțiunea este o faptă (acțiune sau inacțiune) prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție și pasibilă de pedeapsă penală.

24. Conform art. 51 alin. (1) din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârșită, iar componenta infracțiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

25. Potrivit art. 52 alin. (1) din Codul penal, se consideră componenta a infracțiunii totalitatea semnelor obiective și subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracțiune concretă. Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că componenta infracțiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracțiunii potrivit unui articol concret din codul penal.

26. Conform art. 113 alin. (1) din Codul penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală. Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală și de către judecători.

27. Prin urmare, verificând respectarea condițiilor prevăzute de art. 364¹ din Codul de procedură penală, audiind inculpatul în coraport cu probele administrate la faza urmăririi penale și cercetate în cadrul cercetării judecătorești, instanța a constatat că, sunt întrunite condițiile de a examina prezenta cauză pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

28. În continuare, instanța menționează că, la motivarea sentinței, va ține cont de considerentele expuse în Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 11 din 22 decembrie 2014, cu privire la aplicarea legislației referitoare la răspunderea penală pentru infracțiunile de corupție.

Cu privire la încadrarea juridică privind infracțiunea prevăzută de art. 325 alin. (1) din Codul penal.

29. Astfel, prin *corupere activă* se înțelege acțiunile intenționate ale oricărei persoane care promite, oferă sau acordă un avantaj, bunuri, bani, valori, prestări servicii, ce nu i se cuvin unei persoane cu funcții de răspundere ca agent public, direct sau prin mijlocitor, pentru ca acest agent public să acționeze sau să se abțină de a acționa în exercițiul funcțiunii sale oficiale în favoarea făptuitorului sau de a obține de la autorități distincții, funcții, piețe de desfacere sau o altă decizie favorabilă pentru sine sau pentru altă persoană.

30. Instanța constată că, inculpata a atentat la *obiectul juridic special* al infracțiunii ce constituie relațiile sociale cu privire la buna desfășurare a activității de serviciu în sfera publică, care este incompatibilă cu săvârșirea unor fapte de corupere a persoanelor publice sau a persoanelor publice străine.

31. *Obiectul material sau imaterial al infracțiunii*, îl reprezintă remunerația ilicită, la caz fiind mijloacele bănești în suma de 400 lei. Aceasta se exprimă prin bunuri servicii, privilegii, avantaje oferite ori promisiuni sub orice formă, ce nu i se cuvin persoanei publice sau persoanei publice străine, în toate cazurile având un caracter gratuit.

32. Remunerația ilicită poate consta în: bunuri, servicii, privilegii, avantaje, sub orice formă, în toate cazurile având un caracter gratuit. Astfel, este important ca remunerația să nu i se cuvine persoanei publice, adică nu-i este legal datorată. De altfel remunerația ilicită trebuie să constituie un contra echivalent al conduitei pe care persoana publică se angajează să o aibă, adică al îndeplinirii sau neîndeplinirii unei acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia.

33. *Latura obiectivă* a infracțiunii constă în fapta prejudiciabilă exprimată doar prin acțiune, care se exprimă în mod alternativ următoarele trei modalități normative: 1) *promisiunea* unei persoane publice ori unei persoane publice străine, de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin; 2) *oferirea* unei persoane publice ori unei persoane publice străine de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin; 3) *darea* unei persoane publice ori unei persoane publice străine de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin.

34. În acest context, termenul *oferirea* înseamnă o propunere însoțită de prezentarea obiectului coruperii sau punerea lui (a obiectului) la dispoziția funcționarului corupt (spre exemplu, arătarea plicului, „uitarea” banilor printre unele documente transmise funcționarului etc.). Oferta trebuie să poarte din inițiativă particularului, să fie voluntară și spontană; oferta trebuie să fie reală și să se materializeze într-o acțiune a celui care corupe activ funcționarul public. Ca și în cazul promisiunii, la oferirea de bani, bunuri nu are semnificație faptul primirii ofertei, fiind suficientă înaintarea ei de către corupători. În cazul în care persoana cu funcție de răspundere respinge oferta, nu are loc infracțiunea de corupere pasivă, realizându-se, însă, fapta de corupere activă.

35. În speță, latura obiectivă s-a realizat prin acțiuni active din partea lui **Levința Adriana** manifestate prin *oferirea personal, unei persoane publice de bunuri ce nu i se cuvin*, în vederea determinării polițiștilor Parfeni Ion și Talmaci Ion de a acționa în sensul dorit de către aceasta – de a omite documentarea cazului de violență în familie, adică pentru a-i face să nu realizeze acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia.

36. Infracțiunea prevăzută la art. 325 din Codul penal este formală și a fost consumată odată cu săvârșirea acțiunii de promisiune, oferire și dare, indiferent dacă colaboratorii de poliție nu sau lăsat corupți din momentul dării în întregime a remunerației ilicite.

37. *Latura subiectivă* se caracterizează prin intenție directă. Motivul infracțiunii în cauză constă, în principal, în interesul material sau în năzuința de a obține unele avantaje nepatrimoniale.

38. Făptuitorul trebuie să cunoască că remunerația ilicită, pe care o promite, oferă sau o dă unei persoane publice sau unei persoane publice străine, nu se cuvin, ci reprezintă contra echivalentul pentru a-l determina să acționeze în interesul său sau al persoanelor pe care le reprezintă.

39. Suplimentar, în acord cu alin. (2) art. 123 din Codul penal, prin „*persoană publică*” se înțelege: funcționarul public, inclusiv funcționarul public cu statut special (colaboratorul serviciului diplomatic, al serviciului vamal, al organelor apărării, securității naționale și ordinii publice, altă persoană care deține grade speciale sau militare); angajatul autorităților publice autonome sau de reglementare, al întreprinderilor de stat sau municipale, al altor persoane juridice de drept public; angajatul din cabinetul persoanelor cu funcții de demnitate publică; persoana autorizată sau investită de stat să presteze în numele acestuia servicii publice sau să îndeplinească activități de interes public.

40. Pentru existența infracțiunii specificate, este necesar ca acțiunile pentru care se promite intervenția să fie realizate de către persoana publică, persoana cu funcție de demnitate publică, persoana publică străină sau funcționarul internațional în exercitarea funcției sale. Se are în vedere că acțiunile în cauză aparțin de sfera atribuțiilor de serviciu sau de competența respectivului factor de decizie.

41. La caz, instanța apreciază că, inculpata **Levința Adriana** a săvârșit infracțiunea de corupere activă manifestată prin intenție directă având scopul de neîndeplinire în interesul acesteia de către angajatul poliției a unei acțiuni contrar funcției sale, și anume a promis, oferit și dat mijloace financiare angajaților poliției Parfeni Ion și Talmaci Oleg, care activau în calitate de Subofițeri superiori al Serviciului Patrulare a Secției Securitate Publică din cadrul Inspectoratului de poliție Orhei al IGP al MAI, care are statut de persoană publică în vederea nedocumentării violenței în familie admisă de fratele său.

42. Din punct de vedere al calității de *subiect* al infracțiunii, instanța statuează că acesta este reprezentat de persoana fizică responsabilă, care la momentul săvârșirii infracțiunii a atins vârsta de 16 ani, iar la caz, instanța atestă că inculpata **Levința Adriana** a fost identificată prin extrasul din Registrul de Stat și este născută pe *****0, nu se află la evidența medicului psihiatru și narcolog, iar astfel întrunește semnele subiectului infracțiunilor incriminate.

43. În drept, instanța indică că fapta inculpatei, privind coruperea activă adică, promisiunea și oferirea, personal, unei persoane publice de bunuri ce nu i se cuvin, pentru aceasta, pentru a nu-și îndeplini obligațiunile în exercitarea funcției sale, întrunește corect elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. 325 alin. (1) din Codul penal.

44. Așadar, instanța de judecată consideră că inculpata **Levința Adriana** urmează fi condamnată pentru comiterea infracțiunilor incriminate, reieșind din considerentele enumerate *supra*, precum și din totalitatea probelor examinate în faza urmăririi penale și constatate ca fiind pertinente, concludente și veridice, care în ansamblu coroborează între ele, se completează între ele, nu trezesc nici o îndoială și dovedesc cert că anume inculpata **Levința Adriana**, a săvârșit fapta pentru care a fost acuzată și a comis-o cu vinovăție sub forma intenției directe.

45. În concluzie, în cadrul examinării circumstanțelor cauzei penale și probatoriului administrat, a fost stabilită întrunirea tuturor elementelor infracțiunii în acțiunile inculpatei și nu au fost stabilite circumstanțe care să înlăture caracterul penal al faptelor, iar prin urmare, se stabilește atât temeiul real, cât și temeiul juridic pentru atragerea lui **Levința Adriana** la răspundere penală, conform componenței infracțiunii incriminate.

Cu privire la individualizarea pedepsei.

46. Acuzatorul de stat Alexandru Morgun, în dezbaterile judiciare a solicitat recunoașterea inculpatei **Levința Adriana** vinovată de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) din Codul penal și a-i aplica o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale. Corpurile delictive două bancnote cu nominalul de 200 lei cu seria G 0232 și numărul 295806; seria G 0139 și numărul 883097, transmise spre păstrare la Serviciul Fiscal de Stat, să fie trecute în folosul statului.

47. Apărătorul inculpatei **Levința Adriana**, avocatul Vitalie Lazari, în dezbaterile judiciare a solicitat aplicarea unei pedepse sub forma de amendă minimă prevăzută de articolul incriminat.

48. Inculpata **Levința Adriana**, în ultimul cuvânt a susținut poziția apărătorului său și a invocat faptul că îi pare rău de cele săvârșite.

49. Instanța de judecată remarcă că, potrivit art. 24 alin.(2) din Codul de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. În cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singură în măsură să îndeplinească nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

50. La individualizarea judiciară a pedepsei ce se va aplica instanța va avea în vedere dispozițiile art. 7, 75 Cod penal, respectiv: modalitatea și împrejurările în care a fost comisă infracțiunea, gradul de pericol social mediu al faptei săvârșite, de împrejurările în care a fost comisă fapta, dar și circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

51. În conformitate cu art.61 alin.(1) și (2) din Codul penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

52. Concomitent, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Pedeapsa aplicată persoanei recunoscute vinovate trebuie să fie echitabilă, legală și corect individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

53. Așadar, instanța statuează că pedeapsa penală urmează a fi aplicată inculpatei în contextul cauzei penale de învinuire a acestuia în temeiul art. 325 alin. (1) din Codul penal săvârșită de către inculpat, instanța, conform art. 16 din Codul penal, atestă că infracțiunea, în funcție de caracterul și gradul prejudiciabil, se atribuie la categoria infracțiunilor ușoare comise cu intenție.

54. Instanța de judecată reține că infracțiunea comisă de către inculpata **Levința Adriana** face parte din capitolul infracțiunilor în domeniul corupției, care atentează la valori principale, precum relațiile sociale privind buna desfășurare a activității de serviciu, care este incompatibilă cu bănuiala că funcționarii pot fi influențați în exercitarea atribuțiilor lor.

55. Totodată, instanța de judecată reține că potrivit art. 76 Cod penal, **Levința Adriana** a comis infracțiunea în prezența circumstanței atenuante căința sinceră. Totodată, recunoașterea vinovăției de către inculpată care atrage incidența procedurii simplificate, nu poate valorifica ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art. 76 alin.(1) lit. f) Cod penal, deoarece ar

însemna că aceleași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică. _Circumstanțe agravante în conformitate cu art.77 din Codul penal, nu au fost stabilite.

56. Concomitent, temeiuri pentru liberarea inculpatei **Levința Adriana** de răspundere penală conform prevederilor art. 53 din Codul penal nu au fost stabilite.

57. În continuare, instanța de judecată conchide că art. 325 alin. (1) din Codul penal, prevede o pedeapsă cu amendă în mărime de la 500 la 1500 de unități convenționale.

58. Concomitent, la stabilirea pedepsei instanța reține pericolul social al infracțiunii săvârșite, or reieșind din acțiunile ilicite ale inculpatei în domeniul stimulării actelor de corupție, la etapa actuală încercările de influențare a unor funcționari publici în exercitarea atribuțiilor lor prezintă un grad sporit de pericol, care perturbă în mod evident activitățile publice, fiind elaborate politici la nivel inclusiv internțională pentru curmarea acestor activități.

59. În acest mod, reieșind din opiniile participanților la proces, a materialelor dosarului penal și din cele nominalizate *supra*, instanța consideră că o pedeapsă care ar justifica cu adevărat scopul legii penale în acest caz, care ar contribui la corectarea condamnatului și prevenirea comiterii de noi infracțiuni de către condamnată este aplicarea unei pedepse sub forma amenzii mai aproape de limita minimă admisibilă.

60. Potrivit prevederilor art. 80¹ alin. (1) din Codul penal, în cazul în care inculpata a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunității sau cu închisoare.

61. În acest mod, în speță, limitele pedepsei pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) din Codul penal, cu aplicarea prevederilor art. 80¹ alin. (1) din Codul penal, se modifică pentru pedeapsa cu amendă în mărime de la 375 la 1125 unități convenționale.

62. Așadar, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) din Codul penal, cu aplicarea prevederilor art. 80¹ din Codul de procedură penală lui **Levința Adriana** i se va stabili o pedeapsă cu amendă în mărime de 500 unități convenționale, echivalentul sumei de 25000 (douăzeci și cinci mii) lei.

63. Se aduce la cunoștință inculpatei că potrivit art. 64 alin. (3¹) din Codul penal, este în drept să achite jumătate din amenda stabilită dacă o plătește în cel mult 3 zile lucrătoare din momentul în care hotărârea devine executorie. În acest caz, se consideră că sancțiunea amenzii este executată integral.

64. De asemenea, în caz de eschivare cu rea-voință de la achitarea amenzii stabilite ca pedeapsă principală, instanța de judecată poate să înlocuiască suma neachitată a amenzii cu închisoare în limitele termenelor pedepsei maxime, prevăzute de articolul respectiv al Părții speciale a prezentului cod, iar suma amenzii se înlocuiește cu închisoare, calculându-se o lună de închisoare pentru 100 unități convenționale.

65. Totodată, în cazul în care condamnatul nu este în stare să plătească amenda stabilită ca pedeapsă principală sau complementară, instanța de judecată poate, potrivit prevederilor art.67, să înlocuiască suma neachitată a amenzii cu muncă neremunerată în folosul comunității, calculându-se 60 de ore de muncă neremunerată în folosul comunității pentru 100 unități convenționale de amendă.

Cu privire la măsura preventivă.

66. În corespundere cu prevederile art. 385 alin. (1) pct. 15) și art. 395 alin. (1) pct. 5) Cod de procedură penală, instanța este obligată să se pronunțe în dispozitivul sentinței asupra măsurii preventive ce urmează a fi aplicată inculpatei până la rămânerea definitivă a hotărârii.

67. În contextul dezbaterilor judiciare, acuzatorul de stat, procurorul Alexandru Morgun, nu a solicitat aplicarea unei măsuri de constrângere, iar inculpata **Levința Adriana** s-a prezentat benevol la toate etapele procesului penal, demonstrând o conduită procesuală conformă.

68. Analizând necesitatea instituirii unei măsuri preventive prin prisma art. 175 și art. 176 din Codul de procedură penală, instanța statuează că, la momentul emiterii prezentei sentințe, nu au fost identificate temeiuri rezonabile care să indice riscul de eschivare, de influențare a bunei desfășurări a justiției sau de săvârșire a unor noi infracțiuni de către inculpat.

69. Instanța reține că măsurile preventive au un caracter excepțional și subsidiar, fiind orientate exclusiv spre asigurarea bunei desfășurări a procesului penal și a executării sentinței. În speță, având în vedere că instanța a optat pentru stabilirea unei pedepse cu amendă, aplicarea unei măsuri preventive la această etapă ar apărea ca fiind disproporționată și în contradicție cu finalitatea educativă a pedepsei stabilite.

70. În acest context, în temeiul art. 329 alin. (1) din Codul de procedură penală, instanța, din oficiu, decide că până la rămânerea definitivă a prezentei sentințe, nu se va aplica nicio măsură preventivă în privința inculpatei Levința Adriana.

71. Această decizie fundamentează respectarea dreptului la libertatea persoanei, protejat de Articolul 5 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, în condițiile în care restrângerea acestui drept nu este strict necesară pentru asigurarea ordinii publice sau a actului de justiție în cazul concret.

Cu privire la corpuri delictive.

72. Cu referire la prevederile art. 161-162, art.385 alin.(1) pct.13, art.397 pct. 3) din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată hotărăște chestiunea cu privire la corpurile delictive.

73. Cu referire la corpurile delictive, instanța precizează că prin ordonanța din 18 februarie 2026 au fost recunoscute în calitate de corpuri delictive – două bancnote cu nominalul de 200 lei cu seria G 0232 și numărul 295806; seria G 0139 și numărul 883097, care au fost transmise spre păstrare temporară la Serviciul Fiscal de Stat.

74. Potrivit art. 162 alin. (1) pct. 1), 3) și 5) din Codul de procedură penală, în cazul în care procurorul dispune încetarea urmăririi penale sau în cazul soluționării cauzei în fond, se hotărăște chestiunea cu privire la corpurile delictive. În acest caz, uneltele care au servit la săvârșirea infracțiunii vor fi confiscate și predate instituțiilor respective sau nimicite, iar lucrurile care nu prezintă nici o valoare și care nu pot fi utilizate vor fi distruse, doar în cazurile în care sânt cerute de persoane ori instituții interesate, ele pot fi remise acestora.

75. Concomitent, potrivit art. 106 alin. (1) și (2) din Codul penal, confiscarea specială constă în trecerea, forțată și gratuită, în proprietatea statului a bunurilor indicate la alin. (2). În cazul în care aceste bunuri nu mai există, nu pot fi găsite sau nu pot fi recuperate, se confiscă contravaloarea acestora.

76. Respectiv, conform alin. (2) din același articol, sânt supuse confiscării speciale bunurile (*inclusiv valorile valutare*): a) utilizate sau destinate pentru săvârșirea unei infracțiuni; b) rezultate din infracțiuni, precum și orice venituri din valorificarea acestor bunuri; c) date pentru a determina săvârșirea unei infracțiuni sau pentru a-l răsplăti pe infractor; e) deținute contrar dispozițiilor legale; f) convertite sau transformate, parțial sau integral, din bunurile rezultate din infracțiuni și din veniturile de la aceste bunuri; g) care constituie obiectul infracțiunilor de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului.

77. De asemenea, în conformitate cu art. 229⁴ din Codul de procedură penală, confiscarea specială a bunurilor infracționale, precum și repararea prejudiciilor cauzate prin infracțiuni se dispun prin hotărârea instanței de judecată în condițiile prezentului cod și ale Codului penal.

78. Conform art. 397 pct. 2) din același cod, dispozitivul sentinței de condamnare, pe lângă chestiunile enumerate în art. 395 și 396, în cazurile necesare, trebuie să mai cuprindă și hotărârea cu privire la confiscarea specială.

79. În acest sens, având în vedere că urmare a comiterii infracțiunii, inculpata **Levința Adriana** a oferit persoanei publice, mijloace bănești în mărime de 400 lei, care erau destinate în vederea determinării acestuia de a acționa în sensul dorit de către dânsa, în temeiul art. 106 Cod penal, instanța de judecată va dispune confiscarea specială în beneficiul statului a sumei de 400 lei, ca fiind bunuri utilizate la comiterea infracțiunii.

Cu referire la cheltuielile judiciare și latura civilă.

80. Cu privire la cheltuielile judiciare, instanța de judecată reține, că acuzatorul de stat în dezbateri judiciare nu a solicitat încasarea cheltuielilor judiciare, care nu sunt pretinse nici reieșind din informația anexată la rechizitoriu, iar o parte civilă sau o victimă a infracțiunii în cauza penală pendinte nu se atestă.

81. În contextul celor expuse și a probelor cercetate sub toate aspectele, complet și obiectiv, în conformitate cu prevederile articolelor 64, 80¹ și 106 din Codul penal, 162, 227-229, 325 alin. (1), 329, 340, 364¹, 384, 385, 389, 392-398 din Codul de procedură penală, instanța de judecată,

h o t ă r ă ș t e :

Se recunoaște vinovată **Levința Adriana**, născută la *****0, IDNP 20015027008465, de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) din Codul penal, și în baza acestei Legi, prin aplicarea prevederilor art. 80¹ din Codul penal, i se stabilește o pedeapsă penală sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, echivalentul sumei de 25000 (douăzeci și cinci mii) lei.

Se explică lui **Levința Adriana** că potrivit art. 64 alin. (3¹) din Codul penal, este în drept să achite jumătate din amenda stabilită dacă o plătește în cel mult 3 zile lucrătoare din momentul în care hotărârea devine executorie. În acest caz, se consideră că sancțiunea amenzii este executată integral.

Corpurile delict: două bancnote cu nominalul de 200 lei cu seria G 0232 și numărul 295806; seria G 0139 și numărul 883097, care se află la păstrare temporară la Serviciul Fiscal de Stat, se confiscă cu trecerea gratuită, în proprietatea statului din momentul rămânerii definitive a prezentei sentințe.

Sentința este cu drept de atac în ordine de recurs la Curtea de Apel Nord, în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Orhei, sediul Central, invocându-se doar erorile procesuale și măsura de pedeapsă stabilită.

**Președintele ședinței,
judecător**

/semnătura/

Mihail Josanu

**Copia corespunde originalului
Josanu**

Mihail

